

1. Problematika vymezení středověku, periodizace a charakteristiky epochy. Vztah středověku k přítomnosti.
U. Eco, Desatero způsobů snění o středověku, in: týž, O zrcadlech a jiné eseje, Praha 2002, s. 101-116; H. Fuhrmann, Středověk je kolem nás, Praha 2006; J. Le Goff, Dlouhý středověk, in: týž, Středověká imaginace, Praha 1998, s. 32-38; J. Le Goff, Hledání středověku, Praha 2005.
2. Moderní medievistika – hlavní epochy bádání od osvícenství do současnosti (od politických dějin k kulturní antropologii); témata, metody, historici (zrod historické kritiky a počátky kritického dějepisectví, romantické syntézy, pozitivistická kritika, marxismus, škola Annales, moderní sociální dějiny, kulturní dějiny). Důležitá medievistická pracoviště.
P. Burke, Francouzská revoluce v dějepisectví, Praha 2004; P. Burke, Co je kulturní historie?, Praha 2011; G. G. Iggers, Dějepisectví ve 20. století, Praha 2002; F. Kutnar – J. Marek, Přehledné dějiny českého a slovenského dějepisectví, Praha 1997.
3. Středověká společnost a její hodnoty (od společnosti tří řádů ke společnosti stavovské; pozemské uspořádání podle nebeské obce; posvátná moc králů, města a měšťané, šlechta a církve; místo žen ve středověké společnosti, okrajové skupiny, vyvržení a heretici)
M. Bloch, Feudální společnost, Praha 2010; G. Duby, Tři řády aneb představy feudalismu, Praha 2008; J. Le Goff (ed.), Středověký člověk a jeho svět, Praha 1999; M. Nodl – F. Šmahel (edd.), Člověk českého středověku, Praha 2002.
4. Prostor a čas středověkého světa – vnímání a měření času, mechanizace času v pozdním středověku; církevní kalendář; čas pozemského těla a čas duše (představy o posmrtném světě); představy o hranicích pozemského světa a středověké mapy; komunikační síť ve středověké Evropě, překonávání vzdáleností, geografický horizont jedince; prostor profánní a prostor posvátný; topografie poutních míst v Evropě.
A. J. Gurevič, Kategorie středověké kultury, Praha 1978; J. Le Goff, Kultura středověké Evropy, Praha 1991; J. Le Goff – J.-C. Schmitt (edd.), Encyklopedie středověku, Praha 2002; Z. Smetánka, Legenda o Ostožovi, Praha 2004.
5. Narativní prameny – problémy autorství, proměny a laicizace od 12. století a vzniku universit; historie jako součást gramatiky; rozlišování kronikářství a letopisectví; středověká topika; problémy interpretace; základní narativní texty a edice.
 Narativní prameny českého středověku:
 Legendy – velkomoravské (Život Konstantinův; Život Metodějův); václavské a ludmilské (Kristiánova; I. a II. staroslověnská legenda; Crescente fide Christiana; Gumpoldova legenda; Fuit in provincia Bohemorum; legenda Vavřince z Monte Cassina); vojtěšské (Bruno z Querfurtu, legenda Jana Canaparia); prokopské legendy. Kroniky Kosmova k.; První a druhí pokračovatelé Kosmovi; Vincenciova k.; Jarlochova k.; Dalimilova k.; Zbraslavská kronika Petra Žitavského; dvorské kroniky doby Karlovy; k. Vavřince z Březové; k. Mikuláše Biskupce; k. Bartoška z Drahonice; Staré letopisy české; k. Bartoše písaře.
M. Bláhová, Staročeská kronika tak řečeného Dalimila v kontextu středověké historiografie latinského kulturního okruhu a její pramenná hodnota, Praha 1995; P. Čornej, Tajemství českých kronik, Praha-Litomyšl 2003; O. Králík (ed.), Legendy přemyslovských Čech, Praha 1968; J. Nechutová, Latinská literatura českého středověku do roku 1400, Praha 2000
6. Úřední prameny – listy a listiny, kopiáře a formuláře; urbáře; účetní prameny; městské knihy; zemské desky a půhonné a nálezové knihy; právní knihy.
J. Šebánek – Z. Fiala – Z. Hledíková, Česká diplomatika do r. 1848, Praha 1971.